

Perpetua.

En Martyrhistorie fra Nimes.

S. Baring-Gould.

Liden trøb med Sneglejfed. En Gang imellem samt Baudillas hen i en Døs, men vækkedes saa atter til Bevidsthed for igen at synke hen i en Slags Afmagt. Hans Hovede Læbe smertede ham meget, han var sm over hele Kroppen af de Slag, han havde faaet, og hans Tunge var uafbrudt gledes hen over de ituslaede Tænder. saa at den bar bleven helt ru.

Det fage Lys, han efterhaanden havde kunnet skimte foroven, var nu udsukt — Dagen maatte være til Ende. Solen var gaaet ned i Vest, Stjerneerne var begyndt at blinke. Syrene udaandede deres Duft, og Duggen faldt blødt og søligt.

Diakonen søgte sit Hjerte til Gud, og fra dette strækelige Dyb fleg hans Bøn op til Himlen. Han bad ikke om Udrielse fra Døden, men om Raade til at udholde den sidste Prøve. Derefter fremsagde han den græske Aftenbøn: „O Gud, du som er uden Begyndelse og Ende, Verdens Slaver ved Kristus og dens Opholder, Gud og Fader, Mændenes Herre, Konge over alle Ting, som aander, leber og er! Du som har skabt Dagen til Lysets Gerning og Natten til Hvile for vor Træthed; thi Dagen er din og Natten er din: Du har frembragt Lyset og Solen — modtag du nu, o Gud, Menneskenes Fader, Riddet til alt godt, i Raade vor Afventningsfølelse, du, som har ført os igennem Dagens Længde og har bragt os til Natens Tærstel, bevar os ved din Søn, den Herre Kristus, und os en frødselig Aften og en sunderlig Nat og til Slutning et evigt Liv i Kristus. Gam være Vre, Pris og Tak ved den Hellig Mand i al Evighed, Amen!“

Efter denne Bøn havde Baudillas i Kirken været vant til at sige: „Gaar bort i Fred!“ og dermed toget Afsted med de troende; nu sagde han: „I din Haand befaler jeg min Mand!“

Op af det væmmelige Dyb og det strækelige Mærke fleg denne Bøn til Gud, vinget af Tro, beandret af Døer, velbehagelig ved sin Yndmyghed, og den fleg højere end den kvindende Lærte, højere end den tynde Sky, der farvedes af Solens sidste Straaler, højere end den fjerneste Stjerne.

Straks derpaa naaede en forvirret Lyd ovenfra ned til Høgen, og et gult Lysflek faldt paa Vandet fornedet. Derefter lød en Røst med hul Klang, som blev kastet tilbage fra Væggen derved: „Din Mand!“ Et tyndt Neb blev firet ned, til hvilket der var fastgjort en Kurv, som indeholdt noget Brød og en Krulle Vand. Baudillas traadte ud i Dyndet og tog Brødet og Vandkrullen.

Derefter raabte Slutteren igen: „I Morgen tidlig — hvis du har det behov — vil jeg bringe mere. Send saa den tohime Kurv op, naar jeg har firet den fulde ned, hvis du da er saaledes, at du behøver det.“ Dermed lo han, og hans Latter lød som Brøl i den hvælvede Grube.

Det var kun faa Ord, der blev talt, og de var ikke meget venlige; men dog gjorde det Diakonen godt at høre en menneskelig Stemme bryde den strækelige Stillehed. Han badede tilbage til sin Bænk, spiste det tørre Brød og drak noget af Vandet, og derefter lagde han sig ned igen. Atter sloges Døren berøppe i, saa det torndede derved, og paa ny var han alene.

Idet hans Haand gled hen over Væggen, mødte den en haard, rund Knop. Hurtig trak han Haanden til sig, men drev en Nysgerrighed søgte han efter Knoppen igen. Da opdagede han, at det var en uhyre Snekl, som overvintrede her. Han rev den af Væggen, kastede den fra sig, og den faldt med et Blask i Dyndet.

Liden gled. Ite en Lyd kunde han høre med Undtagelse af Vandets ensformige Drupp; Baudillas talte disse Drupp, men blev til sidst træt deraf og opgav dette frivillige Arbejde.

Nu hørte han en fjern skyllende Lyd, og derefter slog en hed Damp ind imod hans Ansigt. Han for op fra sin liggende Stilling og klængede sig til Vænten. I næste Øjeblik hørte han Vandet styrte ned fra oven, og han indhyllede i en hed Damp. Hvad skulde dette betyde? Skulde Gruben fylde med vandige Vand og han druknes deri? Snart gik Forklaringen dog op for ham. Vandet kom fra de offentlige Bæde; der vilde ikke komme flere badende den Aften. Det varme Vand fleg omtrent i Højde med Væntens øveste Kant, men sank snart igen, idet det rislede ud igennem den Abning, ad hvilken Daglyset havde sendt sin enlige Straale.

Halvtvært af den varme Damp, sank Baudillas hen i en halv bevidstløs Tilstand; hans Øjne stirrede ind i Mærket foroven uden at se, og hans Øren hørte den endelige Drupp uden at opfatte Lyden. Snart for han dog sammen af Stræk og Væmmelse og for med Haanden til Ansigtet for at bortrive et klamt og dog haardt, mangelbet Dyr, som krablede hen over det. Det varede nogen Tid, før hans Nerder kom i Ro oven paa dette; men til sidst begyndte han dog at duse hen igen, og han laa vel omtrent to Timer saaledes, da han atter vækkedes ved en siltende Smerte i Fingreen, og da han for op, hørte han en Blæsten og noget, der pibende vadede bort. Det gik straks op for ham, at det var Rotter. En af dem havde bidt ham, men ved at fare op havde han strømmet dem bort for en Tid.

Baudillas blev liggende ubevægelig; han rystede blot over hele Kroppen. Han turde nu ikke længere sove af Frygt for at blive levende opvært.

Skulde dette nu blive hans Endeligt? Skulde han holdes daagen af Rødsel for disse smaa Fjender, indtil han ikke kunde udholde det længere, men maatte synke hen i dødelig Træthed og Afmagt paa Vænten for derefter at blive angrebet fra alle Sider, føle de skarpe Tænder, maatte forsøge en frugtless Kamp for derefter at blive overdundet og ødt og afspillet til Verne?

I det han sad stille og neppe vadede at aande, sølte han atter Rotterne. De samlede sig paa ny, nogle søvmede andre krablede op paa Vænten. De anfaldt ham

med en Driftighed, Sulten giver, og stolende paa deres store Antal.

Han kreg, slog om sig med Hænderne, sparkede med Benene og jog Angriberne fra sig i Sneføds; men de vendte hurtigt tilbage. For at undgaa dem sprang han ud i Dyndet og badede hid og did, hvorefter han vendte tilbage og prøvede paa at komme saa højt op ad Muren, at de ikke kunde naa ham, men forgæves.

Hvor han saa end søgte hen, søvmede de dog efter ham. Han var jo ubevæbnet og kunde altsaa ikke dræbe nogen af sine Angribere; hvis han endda kunde fælde enkelte af Flokken, saa vilde de andre maatte blive bange. Da kom han til at hylse gaa Krullen og begyndte at føle efter dem. Han vidste slet ikke, paa hvilket Sted i Gruben han befandt sig, og endnu mindre, hvor han havde sat Krullen. Men ved at vade langs med Væggen maatte han jo til sidst komme til det Sted, hvor han før havde ligget, og med Verkrullen vilde han derefter forsvare sig, saa længe han var i Stand dertil.

Medens han saaledes vadede omkring, mærkede han en kold Vind, der blæste inde i hans Ansigt, og han vidste da, at han var naaet hen til Afslæbenden, der førte Vandet ud. Han bukkede sig ned og sølte, at en Rist, bannet af stærke Jernstænger spærrede Abningen, og han overbeviste sig snart om, at Stængerne sad saa tæt sammen, at det ikke var muligt for ham at træffe saa meget som Hovedet ind imellem dem.

Lige paa en Gang havde Rotterne ophørt at anfælde ham; de havde trukket sig tilbage — han vidste ikke hvorfor og hvorfor; maatte var de nu nok til at vide, at de kun behøvede at være taalmodige, saa vilde han sikkert falde som et Bytte for dem.

Omtrent i det samme saa han et lille Lys og hørte en pslædende Lyd. Han var altfor forstræmt og svimmel til at kunde samle sine Tanker, saa at han kunde opdage, hvorfor Lyset kom, og hvad der frembragte Lyden.

Idet han holdt fast i Risten, stirrede han aandsfraværende paa Lyset, der blev mere og mere klart og snart oplyste et Ansigt. Dette saa han; men han var ikke sikker paa, om det var virteligt, eller om det kun var et Billedens Syn.

Men nu straalede Lyset ind i hans Ansigt, og han saa, at den, der bar det, var hans gamle Slave Pedro. Denne greb fat i en af Jernstængerne, og Diakonen hørte Spørgsmaalet:

„Herre, er I derinde?“

„O, Pedro, hvorledes er du dog kommen her?“

„Hus, Herre! Tal endelig sagte. Jeg er dabet igennem Kloaken og har medbragt to grove File. Tag I nu den ene og brug den paa eders Side, saa vil jeg file paa den anden. Vi vil nok kunne file Stangen over, og saa vil I kunne slippe ud. Da jeg hørte, at I var bleven kastet her ned, begav jeg mig straks ind i Kloaken for at frelse eder.“

„Pedro, jeg vil give dig din Frihed!“

„Tak, Herre, men nu er det mig, der først skal stoffe eder eders.“

Slaven begyndte straks at file, og idet han gjorde saa, mumlede han: „Hvad skulde jeg med Friheden?“ Ja, i sin Tid var det en anden Sag, i sin Tid, da jeg var ung, og Blanda ogsaa var ung. Men nu er jeg jo gammel og halt, og jeg bliver godt behandlet af en rar Herre. Godt, godt, Herre, vil nu paa det Hul, hvor jeg holder min Fingert.“

Haabet begyndte nu at lysne for Baudillas. Hans Hjerte gennemsigtes ikke længere af Frygt, og hans Øjne blev atter klar. Han arbejdede med Kraft og oplyst af Døer efter at undslippe. Det var, som der uddædede en Energiens Rilde fra den lille Lampes Flamme, og en beaandende Kraft fra Slavens Nærberøelse. Stangen var vel tyk, men heldigvis havde Stedets Fugtighed og de syrlige Vædsker gjort den bløt, saa at tykke Plader faldt af under Børstetjet.

„I Gaar kunde der slet ikke være bleven gjort noget for eder, Herre,“ sagde Pedro; „thi Overbømmelsen var da saa stor, at Risten var ganske dækket af Vand, som stod en hel Fod op over Udsløbet i Floden. Men i Dag er, Gud lovs Lov, Vandet faldet. Dog, — de, der har Forstand paa Vejret, siger, at vi vil faa en Vistral med bitterlig tolv Bejr. Den tidlige Foraarsvarme har smeltet Sneen saa hurtigt og sendt Overbømmelsen ud over hele Laadlandet; men naar nu Vistralen kommer, vil Sneen ikke smelte.“

„Pedro,“ sagde Diakonen, „var du ikke kommen, saa havde Rotterne ødt mig; de gjorde Jagt paa mig ligesom en Flok Ulve paa en Hjort i Gebernerne.“

„Jeg hørte dem, Herre, da jeg kom op gennem Kloaken; der er i tusindvis af dem. Men de er bange for Lyset, og saa længe Lampen brænder, skal de nok holde sig borte.“

„Pedro,“ hviskede Baudillas efter en Pause, medens de begge filede paa Stangen, „jeg ved ikke, hvorledes det gik til, at jeg, da jeg stod over for Dommeren, ikke fornægtede min himmelske Herre; for jeg var gruelig bange. Det hele var som en Drøm. De andre troede maatte, at jeg var fast; men i Virkeligheden var jeg isag. Endnu et Øjeblik og en Drejning af Haandtaget, og jeg vilde være faldet fra.“

„Herre, Gud er stærk i de svage.“

„Ja, saaledes er det. Jeg selv er intet. Al, gid jeg blot befad Marcianus's Mod og Styrke!“

„Tryk nu paa Stangen, Herre, nu vil den vist give efter.“

Pedro stødte Lampen lidt til Side, og Baudillas kastede sig med hele sin Vægt ind mod Stangen, saa at den virtelig gav efter for ned og gik over paa det Sted, hvor de havde filet.

„Det er godt,“ sagde Slaven, „nu maa vi se at faa den filet over foroven, saa vil I nok kunne komme her igennem og sølge mig.“

„Er det en lang Vej?“

„Sels og fyrretyve af eders Stridt, af mine flere, efter som jeg halter. Al, det var rigtig nok uhelb!“

Det var Lampen, som var bleven sat til Side, og som nu veltede og slukkede i Vandet.

De stod begge i det dybeste Mærke og var nu udsatte for Rotternes Angreb. Men maatte var det Filens Rapsen eller Mændenes Hvissen, der stræmmede dem, nok er det, de vovede ikke at anfælde dem.

„Tryk nu igen Herre, saa vil jeg trække,“ sagde Slaven, idet han Røst dirrede af Spænding.

Baudillas satte Skuldrene mod Slavens, medens Pedro rystede til sig.

Med et Knæk gav den efter og faldt med et Blask i Vandet.

„Hurtig, Herre, tag nu fat i mit Bælte og søl med; men dul eder med, ellers vil I støde Hovedet imod foroven. Vi maa flynde os, alt hvad vi kan.“

„Pedro, Slutteren sagde, at hvis jeg var i Live i Morgen, skulde jeg give ham et Regn. Han tror sagtens, at jeg vil blive ødt af Rotterne, som andre sikkert er bleven.“

„Ja, de, der henrettes i Hængslet, blive kastede derved.“

„Naar han nu intet Svar faar i Morgen,“ vedblev Baudillas, „vil han vel tro, at jeg er død, og jeg antager ikke, at han vil gøre sig den Møjlighed at gaa ned og se ad.“

Efter en kort Vandring gennem den hvælvede Kloak kunde de begge staa oprette. De stod rigtig nok i Vand til Brystet, men Vandet var friskt og rent. Oven over dem hvælvede Himlen sig, den var dog ikke besaaet med Stjerner; men bedækket med drivende Taageflekter.

Begge Mændene krablede fra Floden op paa Bredden, og der kastede Baudillas sig paa Ana, rakte Hænderne op mod Himlen og sagde:

„Jeg ventede taalmodig paa Herren, og han var mig naadig og hørte min Røst. Han bragte mig ud af det strækelige Dyb, ud af Dyndet og Snaabst og satte mine Fødder paa Klippen. Og nu har han lagt mig en ny Sang paa Tungen, Lov og Pris være ham i al Evighed! Amen!“

Attende Kapitel.

I Citronhuset.

Efter at Perpetua var kommen til Ad Fines, var hun et Bytte for stor Uro. Hun angstede sig for Moderen og vidste ikke, hvad hun skulde tænke om, at hun saaledes var smuglet ind til en Mand, der var hende ganske fremmed, om han end havde frelst hendes Liv.

Vilkaen havde en smut Beliggenhed med en dejlig Ud-sigt ud over Slettelandet og Høgen med de blaa, flygtende Alper i Baggrunden; og Høgen laa i sin skønneste Foraarsfriskhed. Men hun var altfor bekymret til at kunne tænke paa Ud-sigt og Blomster. Hendes Tanker vendte stadig tilbage til Moderen, hvis Raad og Trøst hun saa haardt havde søgt og trangt til.

Hun vilde langt hellere have siddet i Remausus's Hængsel, selv om det var med Ud-sigt til Tortur og Død, end at beståde sig her paa dette smukke Landsted med arbedige Slaver om sig og forsynet med enhver tænkelig Velvæmmelighed, men vidende om, hvorfor hun var bleven bragt dertjen, og hvilke Prøvelser hun vilde blive underkastet.

Vejret var slettet om med en Bludsigtighed, der ikke er saa sjælden i Provence. Den stærke Varme var bleven fulgt af en hærlig Storm og isoldt Regn. Det var Vistralen, som havde begyndt at blæse. Idet den varme Luft stiger op fra de opvædede Sletter, bliver den ekspanderet med kolde Vinde fra de færdige Alper, og saa voldsomt komme disse færdige, at Vænderne maa omgive deres Hæde med høje Cyprer for at danne et Værn mod Stormen, om hvilken der fortæller, at den en Gang blæste en Ro fra den ene Iger ind paa den anden, og som i alt Fald den Dag i Dag blæser Tagene af Høgen.

Efter en skrif Himmel med det bejlige Solkin fulgte nu en mørk, overhyt, der udgød en Væde over det af Klude gyfende Landstak.

Trøernes Ørene slog sammen i Stormen, og i Stoden bag ved Villæen brulede det som fra et Vandfald. Juugene søgte Stul under Høgenes Tagstæg eller i Huller i Stængerne, Røget blev bragt under Tag. Jaar-ne trøb tæt sammen bag Træer og Mure. Selv fra Smaa-vamme sig Slummer i Høgen ind over Land, Sten blæste løs paa Høgenkrænterne og rullede ned, og Smaafens hovepede hen over Sletten som Toppe, der drives af en Vist. Den gennemtrængende Klude nægte Føll til at lukke alle Stodder og at fyre i Dønen. I de finere Huse i Byerne var Binduerne forsynet med tynde Plader af lapis speculais, en gennemsigtig Sten, der kom fra Spanien og Cappadocien; men paa Landet kendte man ikke til denne forbare Luft; da Villæerne kun var behøvede i den varme Sommertid, nøjedes man med at lukke Binduesfordubninger om Natten med Stodder. Stuerne blev ikke opvarmede ved Kaminer eller Kalkelovne, med ved Døne, som fandtes under Gulbet, og fra hvilke den opvarmede Luft gennem talrige Rør førtes op langs Væggene.

I sin Uro og Spænding sølte Perpetua hverken Vejrets Klude eller Værelsernes Høge. Hun var i stadig Bevægelse og løb hvert Minut hen til Binduet eller Døren for hver Gang at blive stillet i sin Forventning om at se sin Moder. Hun kunde stadig ikke fatte, af hvilken Grund hun var bleven ført til Ad Fines, og Slavinens Blanda, som opvartede hende, vilde eller kunde ikke give hende Besked. Al, hvad hun foretog at vide, var, at Gallipobius, Emilius Ventulus's Ven og Klient, havde givet Ordre til, at de skulde gøre det saa hyggeligt og godt for den unge

*) Det var langtfra nogen Sjældenhed, at Føll blev kastet ned i et laadant Kobur som det omtalte. Den fange Konge fra Numidien, Jugurtha, omkom i et laadant Kobur. „Ved Hercules,“ sagde han, da han blev ført derved, eders Døer er faldt!“ St. Hieronimus fra Vienne blev i Karer 304 fæstet ned i en strækelig Grube. Han var ung og kraftig, og det lykkedes ham at slippe ud paa samme Maade som Baudillas. Han naaede Rhonen og søvmede over den. Han blev indilertlig fangen paa ny, før tilbage og halssugget. Og saa St. Gregory Illuminator blev af Kiribates kastet i et Kobur. Theodorot fortæller om Martyrer, der i saabanne Fængsler blev opvært af Rotter og Mus.

Pige som muligt, at de skulde give hende, hvad hun forlangte, men ikke paa nogen Maade tillade hende at forlade Huset, lige saa lidt maatte de omtale til nogen, at hun opholdt sig paa Vandstedet.

Blanda var ellers meget venlig og opmærksom og havde ikke noget af det krybende ved sig, som ellers var saa almindeligt hos Slaver; men alligevel turde Perpetua ikke fælde Lid til hende; thi hun vidste, at man næsten aldrig kunde stole paa disse ufri Væfener.

Forfiringen om, at hun var bleven ført til Ad Fines for at betrygge hendes Sikkerhed, tilfredsstillende heller ikke Perpetua, og hun sølte sig slet ikke vis paa, at hun var bortført med Moderens eller Vistralens og de Vistralens Vidende og Villie. Om Emilius Barro vidste hun slet ikke andet, end at han var et Verdensmenneske og Sagfører.

Med Huset var sammenbygget en Vinterhave. Citrontræer og Oleander i store grømalede Balsjer stod berinde for om Sommeren at sigtes ud i Høgen. Ogsaa i milde Vintre kunde de faa Lov at staa ude; men saa snart Vistralen begyndte, maatte Slaverne skyndsomt flytte dem ind i Vinterhaven, for at de ikke skulde miste deres Frugt eller knækkes af Stormen.

I sin Belymring og Længsel efter at faa Ro var Perpetua gaaet ind i denne Vinterhave og spadserede nu omkring mellem Træerne i de grønne Bal'er, snart bedende Gud om Hjælp og snart tørrende Tænderne af Kind og Øjne.

Medens hun gik her, hørte hun Uro ind i Huset — Døer, der aabnedes, og Stodder, der raslede, idet Trælvinden for igennem dem. Derefter hørte hun flere Stemmer og iblandt dem en bydende. Et Øjeblik efter kom Blanda løbende hen til Perpetua, gjorde et dybt Knis og sagde:

„Herren er kommen, og han beder om Tillæelse til at tale med eder, naar han har været i Badet og Ristet Dragt. Ibi ved vor Moder, Gudinden! Ingen kan være fem Minuter ude, uden at blive gennemblødt til Stundet. Men det viser jo tydeligt min Herres Omhu for eder, at han har udsat sig for Klude, Regn og Blæk blot for at komme ud og forhøre sig om, hvorledes I har det, og om der er noget, han kan gøre for eder.“

Hvad skulde Perpetua gøre? I sin Uro og Forlegenhed og uden at vide, hvad hun gjorde, plukkede hun nogle Blomster af et Citrontræ og svarede frugtsomt:

„Jeg er jo i den ædle Emilius's Hus. Lad ham komme og tale med mig her, naar han behager. Dog — vent lidt, Blanda! Svørg ham straks, om han ikke bringer Tidender om min kære Moder.“

Slavinden skubte sig bort og kom straks tilbage for at meddele Perpetua, at det gjorde hendes Herre meget ondt, at han ikke var i Stand til at give hende den fornøvede Underretning, men at han kun afventede hendes Instruktioner for at gøre Stridt til at opsoge hendes Moder.

Derefter gik Blanda, og Perpetua blev ene tilbage i endnu større Uro end før. Hun gik sunderløs omkring mellem Træerne, førte Citronblomstene til Næsen, afplukkede Blade, traktede Haanden mod Vandet og tørrede de fugtige Øjne.

Vinterhavens Binduesfordubninger var dækkede af Stodder, i hvilke der fandtes smaa Huller omtrent som i Violetter. Derfor var der halvmørkt derinde, og gennem Hullerne kunde hun se, hvorledes Regnen styrte ned, Vandet stred ind af dem, og Vinden ved med klagende Toner igennem dem.

Perpetua holdt endnu en lille Citronvift i Haanden; hun vidste slet ikke af, at hun havde plukket den eller holdt den; hendes Tanker var andet Steds, og hendes nervøse Fingre maatte have noget at samle med.

Medens hun saaledes gik omkring, angest for, at Emilius skulde komme, paa samme Tid som hun længtes efter at faa Ende paa sin Spænding, hørte hun Trin nærme sig, og i næste Øjeblik stod den unge Sagfører for hende. Han højede sig med udfraakte Hænder og vilde med høflig Hønsynsfuldhed ikke træde nærmere. Han saa, hvor sty og fortraut, hun var, og sagde: „Jeg maa bede Dem om Forlæbelse, unge Jomfru, fordi jeg kommer ualdet, og frem for alt fordi I er bleven ført hertil. Det er gjort, uden at jeg vidste det, men det er gjort af en Ven i en god Mening for at bringe eder i Sikkerhed. Jeg havde ingen Del i Sagen, men alligevel glæder jeg mig over, at mit Hus faar den Ære at blive ødet et Stul mod dem, der vil gøre eder Fortræ.“

„Jeg talter eder,“ svarede Jomfruen forlegen. „Jeg styder eder mange Tak, fordi I reddede mig fra at blive druknet, og fordi I har givet mig Tilflugt her. Men hvis jeg tør bede eder om en Gæst, da lad min Moder blive gengivet mig, eller før mig til hende.“

„Al, ædle Jomfru,“ sagde Emilius, „jeg ved slet ikke, hvor hun er. Jeg selv har været ubeføret — thi Pøhelen blev opbraget imod mig, fordi jeg trak eder op af Remausus's Basinet, og jeg har ikke siden turdet vove mig ind i Byen — ikke just fordi jeg troer, at Pøhelen turde vove at anfælde mig; men jeg anser det ikke for klogt at give dem Lejlighed dertil. Jeg sendte min gode, men lidt dumme Ven Gallipobius ind for at høre, hvad der var blevet af eder, da jeg var bange for, at I atter skulde være i Fare, og da han saa, hvilket Røer Byen befandt sig i, og hvor bestemt Bræstefabel var paa atter at faa eder i Magt, gjorde han, hvad hans Smule Forstand tilfagde ham, og førte eder til mit Vandsted. Ero mig, ædle Jomfru, han drevs af et oprigtigt Ønske om at være eder til Hjælp. Hvis han blot ogsaa havde fået eders Moder med, saa at hun havde kunnet være hos eder, da vilde jeg ikke have bebrøjet ham noget og heller ikke have sølt mig saa skuldig i eders Døje.“

„Min Moder var i den forreste Værelsloft.“

„Den Værelsloft kom ikke ud af Remausus's Porte. Gallipobius var saa bekymret for eders Sikkerhed, da det var eder, der var truet, at han ikke tog tilstrækkelig Hønsyn til eders Moder.“

„Ja, men det er saa pinligt for mig at være borte fra hende.“

(Fortætt.)